

Roar Mikalsen

1454 fagerstrand

Mail:

Tlf:

H. M. Kong Harald
Det kongelige hoff
0010 Oslo

Nesodden den 22. mars 2011

Kjære Kong Harald.

Jeg skrev et brev til deg i oktober 2010, hvor jeg ansvarligjorde deg i forhold til krigen mot narkotikas og krigen mot terrors reelle samfunnsmessige funksjon og konsekvens. Jeg informerte deg i dette brevet om at jeg ville holde deg moralsk og strafferettslig ansvarlig for å bruke din posisjon til inntekt for politistaten, så lenge det er ditt valg, og at jeg ville levere inn en anmeldelse til ICC mot deg så snart jeg var kastet i fengsel uten gyldig domsgrunnlag.

Foruten en kortere tilbakemelding fra ditt kontor pr post, har jeg imidlertid ikke hørt eller sett tegn til at du har tatt konsekvensene av den vanskelige situasjonen kongehuset nå befinner seg i, og ettersom det nå mest sannsynlig bare er noen dager til politiet kommer og henter meg, ser jeg det som påkrevd å oppdatere deg om fremdriften siden vår forrige korrespondanse. For om tilstandsbildet ikke var ille nok da jeg skrev til deg sist, har det siden blitt langt verre, og ettersom det nå nærmer seg tiden da en anmeldelse mot deg vil være på sin plass, ser jeg det som naturlig å holde deg informert om progresjonen forbundet med saken min:

Som du vet har jeg i en årrekke forsøkt å benytte meg av mine rettigheter som tiltalt til et oppgjør med narkotikalovgivningen. Mitt forrige brev dokumenterte dette arbeidet, og hvordan norsk politi og rettsvesen har motarbeidet min innsats for menneskerettighetene på det ruspolitiske området.

Det var altså allerede på dette tidspunktet klart at Norge ikke lenger kunne defineres som noen rettsstat, og det nye siden sist er at politistatens natur, siden da, har blitt langt mer åpenbar.

Bakgrunnen for denne påstanden er at norske høyesterettsdommere, i januar 2011, igjen avviste prøvelsesretten min, og at de gjorde det så overlatt som det kan gjøres. Min anke til domstolene og EMD (vedlegg 5 og 7) sier mer om den saken, men for å gjøre en lang historie kort har jeg nå, som en følge av våre offentlige tjenestemenns overlagte ignoranse og vilje til å beile for politistaten,

fått 8.5 år i fengsel for å ha forbrutt meg mot lover som ikke tåler nærmere ettersyn.

Det er i denne sammenheng viktig å understreke at det er en åpenbart rettsstridig dom jeg har fått mot meg, og at det disse tjenestemennene nå har gjort, en dag vil slå stygt tilbake på den norske statsmakts navn og rykte — for ikke å si dem selv.

For å gi deg en best mulig fremstilling av hva som er skjedd siden mitt forrige brev, oversender jeg deg derfor følgende vedlegg:

- Brev til kriminalomsorgen datert 16. februar (vedlegg 1)
- Brev til kriminalomsorgen datert 7. mars (vedlegg 2)
- Avslag fra kriminalomsorgen (vedlegg 3)
- Brev til kriminalomsorgen datert 22. mars (vedlegg 4)
- Høyesterettsanke (vedlegg 5)
- Avslag fra Høyesterett (vedlegg 6)
- Anke til menneskerettighetsdomstolen (vedlegg 7)
- Anmeldelse til ICC (vedlegg 8)

Denne dokumentasjonen vil gi deg et økt innblikk i tilstandsbildet bak fasaden du fremstår som representant for, og som det går frem av vedleggene har de tjenestemennene jeg har møtt på min vei igjennom rettsprosessen innen nå pådratt seg et alvorlig forklaringsproblem som de vanskelig kan unndra seg straffeansvar for.

Det er nemlig en kjent sak for jurister som ønsker å ivareta sitt fagfelts integritet, at det er jussens rolle å holde en kriminell politikk i tømme. Og når man har med en politisk prosess å gjøre som ikke selv evner å ivareta befolkningens interesser på et spesielt område (i dette tilfelle det ruspolitiske), så er det domstolenes oppgave å få prosessen på rett kjøll igjen. De juristene som har vært involvert i saken min har derimot ikke vært seg sitt ansvar bevisst: De har ikke bare ignorert rettighetsbildet mitt, men også vært villige til å se vekk fra menneskerettighetene på det ruspolitiske plan fordi det passer deres egen nese best. Det er altså vanskelig å overdrive alvorret i situasjonen, ettersom rettsprosessen min har bevisst for enhver som vil se at brukerne av de illegale stoffene her i landet i dag står rettsløse mot statsmaktens vilkårlige overgrep.

Nå er jo dette bare en side av saken, og riksadvokaten og hans medsamsvorne ser helt sikkert annerledes på den. Det er bare det at de så langt har vist et noe omtåket forhold til sin egen dømmekraft ettersom de, akkurat som juristene her i landet i perioden 1940-45, har latt seg blende av et overdimensjonert fiendebilde. Som et resultat av det, evner de ikke å verne om sitt fagfelts integritet, og har måttet snu opp ned på begreper som rett og galt, og fornuft og galskap for å opprettholde sitt ståsted. Den eneste relevante forskjellen mellom dem og juristene som styrte i landet her i perioden 1940-45, er derfor kun den at de faktisk fortsetter å begå sine overgrep *etter* at de er

informert om lovgivningens kriminelle natur, og at de sånn sett helt overlatt har valgt å bruke sine posisjoner til å skjule realiteten bak kampanjer som i sin sanne funksjon og konsekvens tilfredsstiller alle krav til en forbrytelse mot menneskeheten.

Det er derfor en svært belastende situasjon som den norske statsmakt nå befinner seg i takket være disse tjenestemennenes valg av ståsted, og det eneste fine med situasjonen er at den er så drøy at den i kraft av dette selv bærer fornyelsen i seg.

Hvor lang tid det vil gå før så skjer og de utro tjenestemennene må svare for seg, er ikke godt å si. Det kommer an på en rekke ukjente variabler som for eksempel forbudstilhengernes vilje til å tviholde på sitt ignorante ståsted, ledende fagpersoners anstendighetsfølelse, samt hvor lang tid det vil gå før folkets tillit til den politiske prosessen er oppbrukt. Det eneste som er sikkert, er at det nå vil bli opp til mer oppegående aktører — nasjonalt eller internasjonalt — å få vårt forfalne rettssystem på fote igjen.

Det blir i den forbindelse spennende å se hva ICCs og EMDs jurister vil si om saken. Men uavhengig av hva det internasjonale påtrykk fremmer av forandring er det viktig at også nasjonale aktører gjør sitt for å få en anstendig samfunnsorden på fote igjen, og det er i denne sammenheng du nå, som vårt formelle statsoverhode, er ansvarliggjort.

Jeg forstår igjen at dette kan fremstå som en rimelig slitsom henvendelse, og jeg beklager for min del den bekymring jeg eventuelt utsetter deg for ved denne kommende anmeldelsen. Du har jo, i motsetning til våre offentlige tjenestemenn, ikke valgt ditt yrke aktivt. Du har blitt født inn i en institusjon og rolle som jeg vet det kan koste mye å bære, og foruten vår statsmakts involvering i de to overnevnte kampanjene, synes jeg at du og ditt hus så langt har gjort en god jobb i å tale befolkningens sak.

Det er derfor, som nevnt i forrige brev, så absolutt ikke min mening å skade deg personlig med denne kommende anmeldelsen. Mitt mål med den vil være å markere maksimal avstand fra politistaten du nå fungerer som representant for, og om du nå velger å bruke din posisjon til å fremme illusjonen om at "Norge" i dag representerer et oppegående samfunn og en rettsstat, ser jeg som borger ingen annen utvei enn å holde deg ansvarlig for ditt valg.

Så enkelt er det, og denne anmeldelsen vil altså bli overlevert ICC så snart jeg påbegynner soningen min. Som det går frem av vedleggene nærmer det seg nå den 1. april 2011, den datoen jeg offisielt blir fritt vilt for politistatens disipler, og du har sånn sett ikke mye tid til å unngå den på. Det er i denne sammenheng selvfølgelig opp til deg hva du vil gjøre med saken. Jeg vil med dette bare forsikre meg om at du er tilstrekkelig informert om sakens natur, slik at ettertiden kan vurdere kongehusets troverdighet ut ifra hva du har foretatt deg i mellomtiden.

Jeg håper i så måte at du gjør hva du kan for å bidra til å klarlegge, og ikke tåkelegge, problembildet, og vil for min del være tilgjengelig (så langt det lar seg gjøre) om du har noen videre spørsmål eller motforestillinger forbundet med sakens natur.

Beste hilsener

Roar Mikalsen